

MICHAEL MCDOWELL

• BLACKWATER •

KULTOVNÍ SÁGA PROSTOUPENÁ DUSNOU ATMOSFÉROU
A PLÍŽIVOU HRŮZOU

• KNIHA PRVNÍ •

PRÉLOŽILA JULIE TESLA

MICHAEL McDOWELL
BLACKWATER.
♦ KNIHA PRVNÍ ♦

Copyright © 1983 by Michael McDowell
This edition published by arrangement with The Otte Company through
Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency (PNLA) in conjunction
with Corto Literary.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2025
Cover © Dark Crayon, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5821-0 (pdf)

MICHAEL McDOWELL
♦ **BLACKWATER.** ♦

♦ KNIHA PRVNÍ ♦

přeložila Julie Tesla

FØBØS

OBSAH

POZNÁMKA AUTORA	8
PROLOG	II

ČÁST PRVNÍ

Povodeň

1. Perdidské dámy	25
2. Voda ustupuje	40
3. Dub černý	51
4. Soutok	64
5. Námluvy	73
6. Oscarova odvěta	87
7. Genevieve	97
8. Svatební dar	106
9. Cesta do Atmore	116
10. Caskeyovic šperky	127
11. Elinořina novinka	139
12. Rukojmí	147

ČÁST DRUHÁ

Hráz

13. Stavební inženýr	157
14. Plány a předpovědi	165
15. Křest	174
16. Otec, Syn a Duch svatý	185
17. Domino	192
18. Léto	202

19.	Srdce, slova, ocel a kouř	212
20.	Queenie	217
21.	Vánoce	227
22.	Špiónka	239
23.	Queeniin návštěvník	248
24.	Queenie a James	258
25.	Položení základního kamene	265
26.	Posvěcení	274
27.	Šatník	284

ČÁST TŘETÍ

Dům

28.	Miriam a Frances	297
29.	Mince v Queeniině kapse	305
30.	Danjo	315
31.	Vystěhování	325
32.	Zamčeno, odemčeno	334
33.	Jutový pytel	341
34.	Caskeyovic svědomí	350
35.	Zkouška	356
36.	U pramene řeky	363
37.	Nahoře	375
38.	Nektar	383
39.	Dveře šatníku se otevírají	395
40.	Věvec	406
41.	Dědička	415
42.	Skříň na ložní prádlo	426

Věnováno mámě El

Bakchantka miluje – a zuřivě se brání milostným dotěrnostem. Miluje – a zabíjí. Toto rozštěpení a rozdvojení ženské duše, v němž žena poprvé nachází celistvost a prapůvodní integritu svého ženského vědomí, vyvěrá z hlubin pohlaví, z temné, prastaré minulosti válek mezi muži a ženami. Tragédie se tedy rodí z prosazení ženské podstaty jakožto dyády.

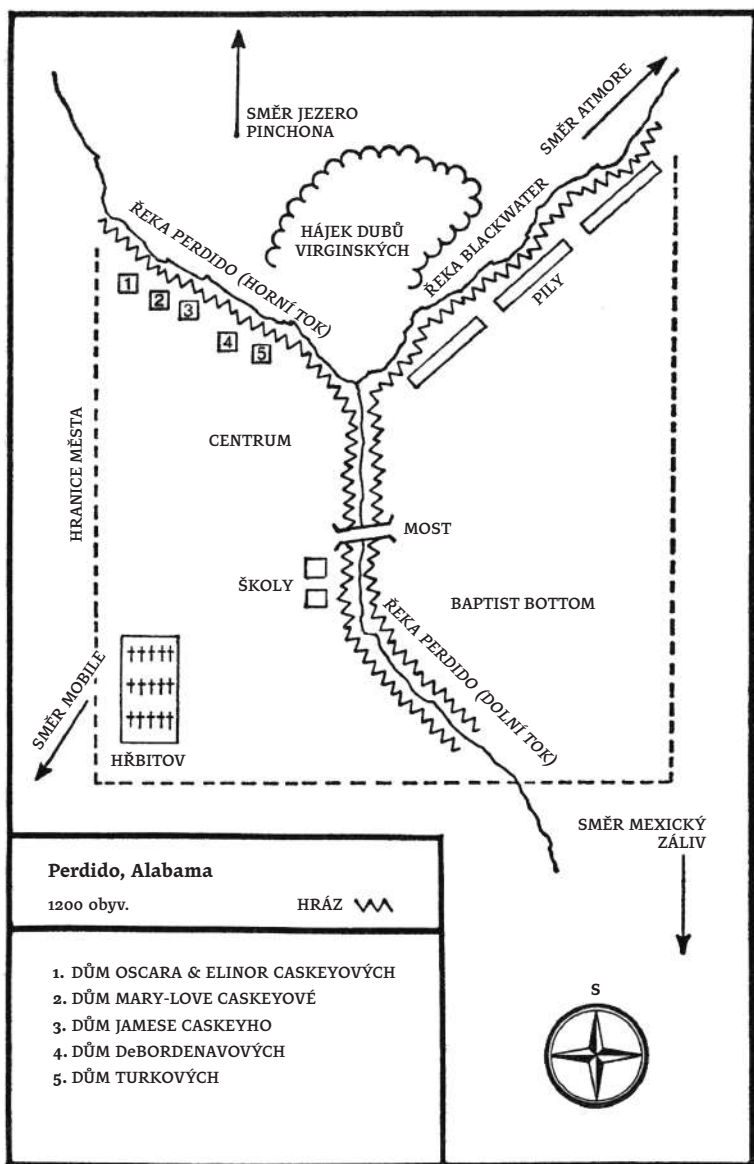
Vjačeslav Ivanov,
Podstata tragédie

Ze svého srdce vymačkám sladkost
a nasaji hrůzu; lásku, myšlenky ženy zavraždím
a jejich těla nechám hnít ve své mysli,
doufaje, že jejich červi budou štípat; ne člověka zvenčí,
však z nenávisti zplodím mnoho:
budu otcem světa duchů
a získám hrob s mrtvolou.

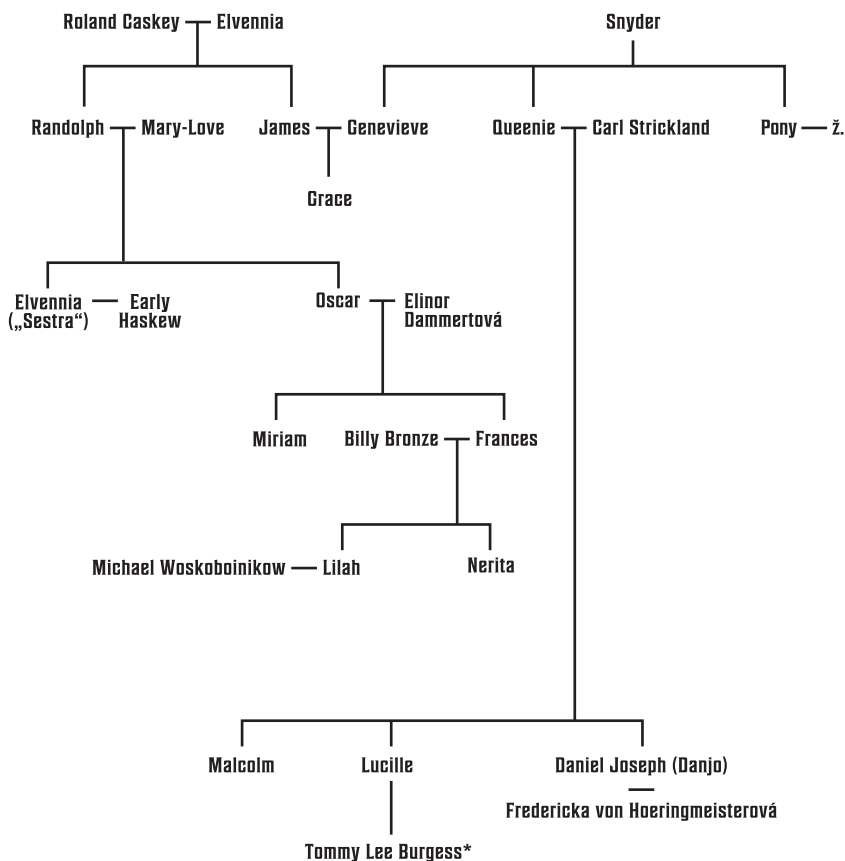
Thomas Lovell Beddoes,
Lásky šíj otrávený

POZNÁMKA AUTORA

Perdido v Alabamě skutečně existuje, a to přesně tam, kde píšu. Nedisponuje však a nikdy nedisponovalo budovami, geografii ani počtem obyvatel, jaké mu přisuzuji. Řeky Perdido a Blackwater se navíc vůbec neslévají. Přesto si troufám tvrdit, že scénérie a osobnosti, které popisuji, nejsou zcela smyšlené.

BLACKWATERSKÝ RODOKMEN

* Poznámka: Tommy Lee Burgess je nemanželský syn.

PROLOG

Psala se Velikonoční neděle roku 1919 a právě svítalo. Obloha nad Perdidem v Alabamě, na pohled průsvitně narůžovělá a bez mráčku, se neodrážela v černé vodě, která před týdnem zaplavila celé město. Těsně nad borovým lesem, na vzdálené straně místa, kde se za normálních okolností nachází Baptist Bottom, vycházelo obrovské rudooranžové slunce. Do této nízko položené oblasti Perdida se v roce 1865 sestěhovali všichni emancipovaní černoši a od té doby se tu srocují jejich děti a vnuci. Teď připomínala jen kalný vír prken, větví a nafouklých těl mrtvých zvířat. Z centra Perdida nebylo vidět nic víc než radnice s věžními hodinami shlížejícími do všech čtyř světových stran a druhé patro hotelu Osceola. Jen paměť mohla napovědět, kde sotva před týdnem proudily toky řek Perdido a Blackwater. Všechna dvanáct set obyvatel Perdida uprchlo do vyšších poloh. Město hnulo pod jezerem páchnoucí stojaté kalné vody, která teprve teď začínala ustupovat. Frontony, štíty a komíny domů, které nebyly zničeny a odplaveny, čněly z tmavě se mihotajících hladin jako kamenné, cihlové a dřevěné symboly utrpení. Na jejich mlčenlivé výzvy však nepřicházela žádná pomoc. O tyto zdvižené prsty se zachytávaly zbytky oděvů a vybavení domácností, naplavené dřevo a neidentifikovatelná suť a vytvářely kolem nich páchnoucí hnízda.

Černá voda líně šplouchala o cihlové zdi radnice a hotelu Osceola, jinak však zůstávala tiše nehybná. Ti, kdo povodeň nikdy nezažili, si možná představují, jak rozbitými okny zatopených domů proplouvají dovnitř a ven ryby, ale není tomu tak. Okna se za prvé nerozbijí, protože ať je dům postaven sebelépe, voda vždy stoupá skrz podlahová prkna, takže spíž bez oken se zatopí do stejné výšky jako veranda. A mimo to se ryby drží starého řečiště, jako by se jim nad ním neotevíralo

dalších šest až devět metrů nové svobody. Povodňová voda je znečištěná a plná odporných věcí a sumci a okouni, přestože nemají rádi nezvyklou tmou, plavou ve zmatených kruzích kolem svých starých balvanů a řas a důvěrně známých mostních pilířů.

Kdyby někdo stál ve stísněné čtvercové místnosti přímo pod radničními hodinami a vyhlížel by úzkým svislým oknem na západ, mohl by spatřit, jak se po matné černé hladině hnílobné stojaté vody jakoby ze zbytků noci vynořuje osamělý člun se dvěma muži. V místnosti pod hodinami však nikdo nebyl, nikdo nerozvířil prach na mramorové podlaze, neporušil ptačí hnízda mezi trámy ani nepřehlušil jemné vrnění posledního kousku strojního zařízení, který se ještě úplně nezastavil. Hodiny neměl kdo natahovat, protože kdo by zůstával v Perdidu, když voda stoupla tak vysoko? Osamělý člun svou majestátní, vážnou trasu překonával nikým nepozorován. Pomalu se blížil od honosných domů majitelů pil ležících pod kalnými vodami řeky Perdido na severozápadě. Zelené plavidlo – v Perdidu byly z nějakého důvodu všechny podobné čluny natřené na zeleno – řídil zhruba třicetiletý černoch a na přídi před ním seděl jen o pár let mladší běloch.

Ani jeden z nich už nějakou dobu nepromluvil. Oba ohromně zírali na město, v němž se narodili a kde vyrostli, ponořené pod více než pět metrů špinavé vody. Které jiné Velikonoce než ty první v Jeruzalémě se probudily do takto pochmurného svítání či vzbudily tak málo naděje v srdcích těch, kdo toho jitra zažili východ slunce?

„Brayi,“ řekl nakonec běloch, „pádluj k radnici.“

„Nevíme, jak to v těch místnostech vypadá, pane Oscar,“ namítl černoch.

Voda dosahovala až k parapetům oken ve druhém patře.

„Chci se tam *podívat*, Bray. Pluj tam.“

Černoch neochotně stočil člun směrem k radnici a silným, plynulým pohybem pobídl pádlo. Dopluhli tak blízko, až plavidlo narazilo do mramorového zábradlí balkonu ve druhém patře.

Prolog

„Dovnitř nepudete!“ vykřikl Bray, když Oscar Caskey natáhl ruku, aby se chytil jednoho z tlustých sloupků zábradlí.

Oscar zavrtěl hlavou. Zábradlí pokrýval povodňový sliz. Pokusil se otřít dlaň o kalhoty, ale podařilo se mu na ně jen přenést část zápachu.

„Blíž k tomu oknu.“

Bray nasměroval člun k prvnímu oknu napravo od balkonu.

Slunce se k téhle straně budovy ještě nedostalo a kancelář městského matrikáře se topila ve tmě. Většinu podlahy pokrývala mělká černavá kaluž. V místnosti ležely popadané židle a stoly i několik převrácených skříní se spisy. Napěchovaný obsah těch, co zůstaly stát, nasákl vodou a pod tlakem rozpínavosti nábytek roztrhl. Všude se válely tlusté hnijící svazky okresních a městských listin a na okenní parapet se přilepila zamítnutá žádost o volební právo z roku 1872. Oscar dokonce dokázal přečíst i jméno žadatele.

„Co vidíte, pane Oscar?“

„Nic moc. Vidím škody. Vidím problémy, které nás čekají, až voda opadne.“

„Celý tohle město čekaj problémy, až voda opadne. Tak už do dalších voken nekoukejme, pane Oscar. Nevím, co tam uvidíme.“

„Co bychom tam asi tak viděli?“ Oscar se otočil a podíval se na černocho. Bray pracoval u Caskeyových od svých osmi let. Najali ho jako kamaráda na hraní pro Oscara, kterému tehdy byly teprve čtyři, a postupně se vypracoval na poslíčka a později i na hlavního zahradníka. Jeho družka Ivey Sappová u Caskeyových vařila.

Bray Sugarwhite navigoval zelenkavou loďku prostředkem Palafox Street. Oscar Caskey se rozhlížel napravo a nalevo a pokoušel se vzpomenout, jestli trojúhelníkový fronton s vyřezanou dřevěnou koulí na vrcholu patří holičství, nebo zda zdobí butik Berty Hamiltonové. O necelých padesát metrů dál se po pravé straně tyčil hotel Osceola. Jeho závěsná cedule se někdy během pátku uvolnila a touto dobou už pravděpodobně rubem

vzhůru hlasitě narážela do boku lodi rybářů lovících krevety kdesi v Mexickém zálivu o osm kilometrů dál.

„Že už se nepudeme dívat do žádnýho vokna, pane Oscar?“ zeptal se Bray ustrašeně, když se přiblížili k hotelu. Oscar se na přídi rozhlížel sem a tam kolem bočních stěn budovy.

„Brayi, mám pocit, že jsem v jednom z těch oken zahlédl nějaký pohyb.“

„To jen slunko,“ přispěchal Bray s odpovědí. „To jen slunko na těch špinavejch voknech.“

„To nebyl odraz,“ zavrtěl Oscar hlavou. „Udělej, co ti říkám, a pádluj k tomu rohovému oknu.“

„To neudělám.“

„Uděláš, Bray,“ opáčil Oscar Caskey, aniž by se otočil, „takže ani nezkoušej protestovat. Prostě pluj k tomu rohovému oknu.“

„Do žádnějch voken už se dívat nebudu,“ zabrbľal Bray ne tak úplně pro sebe. Když změnil směr a dopádl oval k druhému patru hotelu, prohlásil o něco hlasitěji: „Nejspíš tam sou krysy. Když v Baptist Bottom začne stoupat voda, vylezaj z děr a běhávaj po plotech, několikrát sem je viděl. Krysy věděj, kde je sucho. Všichni z Perdida utekli minulou středu, takže v tom hotelu neni nic než ty chytrý krysy.“

Loďka narazila do východní fasády cihlové zdi hotelu. Od skleněných okenních tabulek se odráželo oslepující rudé slunce. Oscar nahlédl do nejbližšího okna.

Veškerý nábytek malého hotelového pokoje – postel, komoda, skříň, umyvadlo a věšák na klobouky – ležel na hromadě uprostřed místnosti, jako by ho nasál střed vodního víru řádícího o patro níž. Všechno pokrývalo bahno. V rohu naproti dveřím ležel shrnutý tuhý a špínou zčernalý koberec. V panujícím šeru Oscar nedokázal na tmavé tapetě rozeznat, kam až vystoupala voda.

Koberec se zachvěl a Oscar spatřil, jak se z jeho záhybu směrem k pahorku nábytku uprostřed místnosti vyřítily dvě macaté krysy. Rychle odtrhl pohled od okna.

Prolog

„Krysy?“ zeptal se Bray. „Vidíte! Říkám vám, pane Oscar, v tomhle hotelu není nic než krysy. Do žádnýho jinýho vokna už se dívat nemusíte.“

Oscar Caskey Brayovi neodpověděl. Vstal, chytil se rámu potřhané markýzy nad vedlejším oknem a přitáhl ložku k rohu hotelu.

„Brayi,“ oslovil ho, „tady v tom okně jsem předtím viděl nějaký pohyb. Zhlédl jsem, jak za ním něco prošlo, a nebyla to žádná krysa, protože krysy nejsou metr a půl vysoké.“

„Krysy se na tý povodni pasou,“ poznamenal Bray, ačkoli Oscar nevěděl, co tím chce naznačit.

Oscar se ve člunu předklonil a oběma rukama se chytil betonové špalety okna. Nahlédl skrz špinavé sklo.

Vypadalo to, že rohová místnost zůstala povodní nedotčena. Pečlivě ustlaná postel stála jako obvykle u dlouhé stěny sousedící s chodbou, koberec pod ní úhledně srovnaný. Skříň, komoda i umyvadlo byly rovněž na svých místech. Nic nespadlo na zem a nerozbilo se. Podle široké části koberce osvětlené slunečními paprsky pronikajícími východním oknem však Oscar poznal, že je tkanina úplně promočená – nutně tedy dospěl k závěru, že voda skrz podlahová prkna skutečně vystoupala i tady.

Proč ale nábytek v tomto pokoji zůstal neporušený, když v sousední místnosti skončilo všechno rozbité a poházené na hromadě, a navíc – aby té potupy nebylo málo – obalené černým blátem, to pochopit nedokázal.

„Nevím, co si o tom myslet, Bray,“ zamumlal.

„Nezkoušejte si vo tom myslet nic,“ odpověděl Bray. „Stejně ani nevím, vo čem to mluvíte, pane Oscar.“

„V téhle místnosti zůstalo všechno bez úhony. Až na mokrou podlahu.“

Oscar se otočil a poslední slova pronesl směrem k Brayovi, který zavrtěl hlavou, čímž dal znovu najevo, že si od této napůl zatopené budovy přeje být co nejdál. Obával se, že bude Oscar chtít hotel obeplout a prozkoumat všechna okna do posledního.

Jeho pán se obrátil zpátky, aby je odstrčil od betonové špalety. Ve chvíli, kdy pohlédl do okna, však s krátkým přidušeným výkřikem spadl do lodi.

V místnosti, která ještě před pěti vteřinami zjevně zela prázdnotou, spatřil ženu. Seděla tiše na kraji postele zády k oknu.

Bray, který nečekal na vysvětlení Oscarova evidentního úleku – a ani o žádné nestál –, začal okamžitě pádlovat pryč od hotelu.

„Brayi! Vrať se! Pádluj zpátky!“ zakřičel Oscar, jakmile se mu vrátil hlas.

„Ne, pane Oscar, nevrátím.“

„Brayi, říkám ti...“

Bray neochotně dopádl olovo zpátky. Oscar se natáhl po okením rámu, když vtom okno prudce vyjelo vzhůru.

Bray ztuhl s pádlem ve vodě. Člun narazil do cihlové zdi a náraz oba muže zhoupł nejprve dozadu a následně dopředu.

„Čekala jsem a čekala,“ pronesla mladá žena stojící v otevřeném okně.

Byla vysoká, štíhlá, vzpřímená, pobledlá a krásná. Husté rudohnědé vlasy měla stočené do volného drdolu, na sobě černou sukni a bílou halenku a u krku černo-zlatou obdélníkovou brož.

„Co jste zač?“ zeptal se Oscar ohromeně.

„Elinor Dammertová.“

„Ale co tu děláte?“

„Tady v hotelu?“

„Ano.“

„Zastihla mě povodeň. Neměla jsem se jak dostat pryč.“

„Každej se z hotelu dostal,“ ozval se Bray. „Buď sám, nebo ho vodvezli. Minulou středu.“

„Zapomněli na mě,“ vysvětlila Elinor. „Spala jsem. Zapomněli, že jsem tady. Neslyšela jsem volání.“

„Radniční zvon odbíjel dvě hodiny,“ zavrčel Bray.

„Jste v pořádku?“ chtěl vědět Oscar. „Jak dlouho tu jste?“

Prolog

„Jak říká, od středy. Čtyři dny. Většinu času jsem prospala. Při povodni se toho moc dělat nedá. Nemáte v té lodi něco, co bych si mohla dát?“

„K jídlu?“ zeptal se Oscar.

„Nic nemáme,“ řekl Bray stručně.

„Nic tu není,“ potvrdil Oscar. „Omlouvám se, měli jsme něco vzít.“

„Proč?“ opáčila Elinor. „Nečekali jste přece, že v hotelu ještě někoho najdete, nebo ano?“

„To teda nečekali!“ vyhrkl Bray tónem, který naznačoval, že překvapení nepovažuje za nikterak příjemné.

„Kuš!“ okřikl ho Oscar, kterého Brayova hrubost rozzlobila a udivila zároveň. „Jste v pořádku?“ zopakoval. „Co jste dělala, když voda kulminovala?“

„Nic,“ odpověděla Elinor. „Seděla jsem na kraji postele a čekala, až mě někdo přijede zachránit.“

„Když jsem se oknem podíval poprvé, nebyla jste tu. Místnost zela prázdnotou.“

„Ale byla, jen jste mě neviděl. Asi kvůli odrazu. Seděla jsem tu. Nejdřív jsem vás neslyšela.“

Nastala chvíle ticha. Bray pohlédl na Elinor Dammertovou s hlubokou nedůvěrou. Oscar sklonil hlavu a snažil se vymyslet, co dělat.

„Máte v tom člunu místo i pro mě?“ zeptala se Elinor po chvíli.

„Samozřejmě!“ odvětil Oscar. „Odvezeme vás odsud. Vážně musíte umírat hladu.“

„Doplujte s člunem pod okno a já vylezu ven,“ vyzvala Elinor Bray.

Bray poslechl. Oscar vstal, jednou rukou se přidržoval marýzy a druhou podal Elinor. Ta si vykasala sukni a ladně vykročila z hotelového okna do lodi. Ani náznakem nedala najevo, jakou hrůzu musela cítit, když byla po čtyři dny jedinou obyvatelkou téměř zcela zatopeného města, a s klidem se vtěsnila mezi Oscara Caskeyho a Bray Sugarwhita.

„Slečno Elinor, jmenuji se Oscar Caskey a tohle je Bray. Pracuje pro naši rodinu.“

„Těší mě, Bray,“ otočila se Elinor s úsměvem k černochovi.

„Taky, madam,“ zabručel zamračeně v naprostém rozporu se svými slovy.

„Dostaneme vás na suchou zem,“ slíbil Oscar.

„Vejdou se sem moje zavazadla?“ zeptala se Elinor, když je černocho pomocí pádla odtlačil od cihlové zdi hotelu.

„Ne,“ odpověděl Oscar lítostivě, „už teď jsme tu dost natěsnaní. Ale víte co? Jakmile nás Bray dostane na souš, může se sem pro ně vrátit.“

„Dovnitř nevkočím!“ zaprotestoval Bray.

„Už jsem řekl, Bray!“ opáčil Oscar. „Uvědomuješ si, čím si slečna Elinor během těch čtyř dnů prošla? Zatímco my dva s mámou a Sestrou jsme byli hezky v suchu? Zatímco jsme snídali, obědvali, střídme večereli a stěžovali si, že s sebou máme jen dva balíčky karet, a ne čtyři? Uvědomuješ si, co všechno se muselo slečně Elinor honit hlavou, když čekala sama v hotelu a voda stoupala?“

„Brayi, mám jen dva malé kufry a postavila jsem je na podlahu hned vedle okna,“ řekla Elinor Dammertová. „Stačí se pro ně natáhnout dovnitř.“

Bray mlčky pádloval zpátky do míst, odkud s Oscarem připluli. Hleděl na záda mladé ženy, která v hotelu neměla vůbec co pohledávat, natož se tam nechat najít.

Oscar sedící v přední části loďky by moc rád vymyslel něco, co slečně Elinor Dammertové říct, ale vůbec nic ho nenapadlo – rozhodně žádná poznámka, která by člověka opravňovala k tomu, aby se potočil a nemotorně na zachráněnou ženu promluvil přes rameno. Když míjeli radnici, poděkoval v duchu šťastné náhodě, neboť se v tu chvíli na hladinu mastné černé vody vyhoupla mršina vypaseného mývala a Oscar dal k dobru historku o tom, kterak si prasata paznehty na předních končetinách podřízla krk, když se pokoušela povodní proplavat.

Prolog

Nebylo jasné, zda se všechna utopila, nebo vykrvácela. Slečna Elinor se usmála, přikývla, ale nic neřekla. Oscar zůstal také zticha a znovu se otočil dozadu, až když Bray pádloval kolem jeho domu. „Tamhle bydlím,“ ukázal Oscar na první patro zatopeného sídla Caskeyových. Slečna Elinor znovu přikývla a s úsměvem odvětila, že to vypadá jako tuze velký a moc hezký dům a že by si ho někdy přála vidět, až nebude pod vodou. Oscar její přání nadšeně sdílel, Bray nikoli. Za několik minut pak Bray najel mezi dva obnažené kořeny obrovského dubu virginského, který označoval severozápadní hranici města. Oscar vystoupil z člunu, chvíli balancoval na jednom z kořenů a následně pomohl na souš i Elinor, jež se otočila k Brayovi, aby mu poděkovala. „Opravdu si cením toho, že se vracíte zpátky. Ta dvě zavazadla jsou všechno, co mám, Bray, a potřebuju je, bez nich mi nezbývá nic. Obě jsem je postavila přímo k oknu, stačí, když sáhnete dovnitř.“ Poté se spolu s Oscarem vydala ke kostelu Boží milosti, který se nacházel na vyvýšeném místě asi kilometr a půl odtud a aktuálně nabízel útočiště nejvýznamnějším perdidským rodinám.

O čtvrt hodiny později Bray znovu navedl člun k boční zdi hotelu Osceola. Voda i za tak krátkou dobu klesla o několik centimetrů. Chvíli jen tak seděl, zíral na opuštěné otevřené okno a přemýšlel, jak vůbec sebere odvahu strčit dovnitř paži a vyzvednout zavazadla. „Hladová!“ zabručel si pro sebe. „Co ta bílá ženská jedla?!“ Zvuk vlastního hlasu mu dodal sílu, přestože pojmenovával část oné nepříjemné záhady, která podle něj Elinor Dammertovou obklopovala. Stočil tedy loď tak, aby se mohl ramenem opřít o cihlovou zeď. Jednou rukou se přidržel betonové špalety a druhou rychle natáhl do místnosti. Dlaň se mu sevřela kolem rukojeti kufříku. S trhnutím ho vyzvedl z okna a položil do člunu. Zhluboka se nadechl a znovu strčil paži dovnitř.

Tentokrát se prsty sevřely kolem... ničeho.

Vytáhl paži ven. Chvíli s přimhouřenýma očima zíral do slunce. Potom přiblížil ucho ke zdi, ale neslyšel nic než škrábání

člunu o oranžové cihly. Ještě jednou sáhl dovnitř a zašmátral pod oknem. Žádné druhé zavazadlo tam nestálo.

Teď už mu nezbývalo nic jiného než se do hotelového pokoje skutečně podívat – strčit hlavu do toho prázdného otvoru a rozhlédnout se po druhém kufru slečny Elinor.

S nepříjemným vědomím, že je v tu chvíli jediným člověkem v celém Perdidu, se Bray posadil zpátky do člunu, aby celou záležitost promyslel. Když nahlédne do okna, možná kufr uvidí někde na dosah. To byla rozhodně ta nejslibnější možnost, protože by ho pak mohl vytáhnout skoro stejně jednoduše jako ten první. Co když ho však spatří *mimo* svůj dosah? Potom by musel prolézt oknem a to rozhodně *neudělá* – což ovšem nevádí, vždycky panu Oscarovi může říct, že z loďky nemohl vylézt, protože ji neměl k čemu přivázat.

Postavil se ve člunu a přidržel se markýzy. Nahlédl do místnosti, ale druhý kufr neviděl. Zkrátka tam nebyl.

Bez přemýšlení se naklonil dovnitř a prozkoumal prostor podél celé přilehlé stěny. Strach vystřídala zvědavost.

„Bože, smiluj se,“ zamumlal. „Pane Oscar,“ začal si pro sebe nacvičovat řeč, která mu zajistí odpuštění za to, že nepřinesl oba kufry, „koukám voknem po celý tý místnosti a ten kufr tam prostě není. Vlez bych dovnitř, jenže sem neměl k čemu přivázat člun a –“

Vtom však uviděl malý kovový jazýček natřený barvou, kolem něhož byla původně omotána šňůra od žaluzií. Proklíнал vlastní oči, že si ho všiml. Věděl, že panu Oscarovi nedokáže lhát, i kdyby se bál sebevíc, a zatímco ještě stále proklíнал svůj zrak a svou neschopnost říct panu Oscarovi cokoli jiného než čistou pravdu, uvázal kolem jazýčku tenké kotevní lano. Když byl člun přivázaný, Bray opatrně opřel jednu nohu o okenní rám a jediným pomalým zhoupnutím se dostal do pokoje.

Koberce byl promáčený a pod tlakem Brayových bot se v něm vytvářely loužičky páchnoucí vody. Oknem ve východní stěně proudilo dovnitř ranní sluneční světlo. Bray přistoupil k posteli, na níž pan Oscar uviděl sedět slečnu Elinor. Zkusmo přitiskl

Prolog

prst k přehozu – také mokrý, a navíc pokrytý černým slizem. Ačkoli zatlačil jen zlehka, vytvořila se mu kolem prstu špinavá kaluž. „Nebyl tam,“ zkoušel si Bray dál rozhovor, který povede s panem Oscarem. *Proč ses nepodíval pod postel?* zeptal se pan Oscar Brayovým hlasem.

Bray se sehnul. Ze zdobného lemu přehozu kapala po celé délce špinavá černá voda a pod postelí se hromadila v bahnitou, zapáchající louži. „Pane na nebi! Kde ta bílá ženská spala?“ zašeptal Bray. Rychle se otočil kolem dokola. Kufr nikde. Došel ke skříni a otevřel ji. Nic než dva centimetry vody v každé zásuvce po levé straně. V pokoji se nenacházela žádná jiná skříň ani místo, kde by se zavazadlo dalo schovat – i kdyby ho snad před ním chtěla slečna Elinor schovat, což nechtěla, naopak si velice přála, aby ho přinesl. „Božíčku, pane Oscar! Někdo se sem vloupal a ukrad ho!“

Užůž mířil zpátky k oknu, ale pan Oscar se teď Brayovým hlasem dožadoval: *Tak proč ses nepodíval ven na chodbu, Brayi?* „Protože už ten starej pokoj budil dost hrůzu...“ zašeptal Bray.

Dveře na chodbu byly zavřené, ale v zámku nechyběl klíč. Bray k nim došel a vzal za kliku. Zamčeno. Otočil klíčem, rovněž oslzlým a černým, a otevřel.

Vyhlédl do dlouhé chodby bez koberce. Kufrík ani nic jiného v ní neviděl. Na chvíli se zastavil a čekal, až ho hlas pana Oscara pobídne, aby šel dál. Hlas však mlčel. Bray si s úlevou oddechl a zlehka zavřel dveře. Vrátil se k oknu a opatrně vlezl do ložky. Teprve když pomalu odvažoval lano a vychutnával si fakt, že z tohoto nemilého dobrodružství vyvázl bez úhony, zahlédl něco, čeho si předtím nevšiml: sluneční světlo teď na tmavých tapetách osvětlovalo stopu po hladině vody. Nacházela se o dobrých šedesát centimetrů výš než čelo pečlivě ustlané postele Elinor Dammertové. Jestliže voda vystoupala takhle vysoko, jak mohla ta žena přežít?

ČÁST PRVNÍ

Povodeň

KAPITOLA PRVNÍ

Perdidské dámy

Baptistický kostel Boží milosti se nacházel u staré federální silnice asi dva a půl kilometru od Perdida. Tamní kongregace se vyznačovala rigidními a konzervativními světonázory, a tak kostel představoval tu nejnepohodlnější stavbu, jakou si jen lze představit: jediná bíle omítnutá místnost s klenutým stropem, v níž se v létě drželo horko a v únoru chlad, v zimě uvnitř přebývali hlučící cvrčci a v červenci tam pro změnu lezli švábi. Byla to stará budova postavená na cihlových pilotách někdy před občanskou válkou a v tmavém písku pod ní žili někdy tchoři a někdy chřestýši.

Členové perdidské kongregace byli známí třemi věcmi: mimořádně nepohodlnými lavicemi, mimořádně dlouhými kázáními a drobnou černovlasou farářkou s pronikavým smíchem jménem Annie Bell Driverová. Někdy věřící snášeli lavice bez opěradel a tříhodinová kázání jen kvůli tomu, aby zažili, jak z kazatelny o hříchu, ztracení a Božím hněvu hovoří žena. Annie Bell měla jednoho bezvýznamného manžela, tři bezvýznamné syny a holčičku jménem Ruthie, která měla vyrůst v kopii své matky.

Když začaly hladiny řek stoupat, otevřela Annie Bell Driverová dveře svého kostela a ubytovala tam všechny, koho velká voda vyhnala z domovů. A co se nestalo, jako první musely své domovy na této straně města opustit tři nejbohatší perdidské rodiny – Caskeyovi, Turkovi a DeBordenavovi. Tyto tři rody ve městě vlastnily trojici pil a dřevařských závodů, jež dohromady tvořily veškerý perdidský průmysl.

A tak když se jim vody kalného rudého Perdida začaly vylévat na trávníky za domy, stáhly tyto tři bohaté rodiny ze svých pil

vozy a mezky, přistavily je k verandám svých krásných domů a naložily je kufry, sudy a bednami s jídlem, oblečením a cenostmi. Co se nedalo odvézt, skončilo na střeše. Ve spodních patrech směl zůstat jen nejbytelnější nábytek, protože se mělo za to, že tyto kusy velkou vodu přežijí.

Vozy překryté plachtami vyrazily skrz les nahoru ke kostelu. Za nimi jely rodiny v automobilech, služebnictvo šlo pěšky. Navzdory plachtám a plátěným střechám automobilů, navzdory deštníkům a novinám, které si služebnictvo drželo nad hlavou, ba dokonce i navzdory hustému porostu borového lesa dorazili všichni a všechno promočení deštěm.

Místo vystěhovaných lavic byly na podlahu kostela rozloženy matrace. Jeden roh připadl bílým ženám, druhý černošským služebným, třetí dětem a čtvrtý byl vyhrazen pro přípravu jídla. Toto útočiště sloužilo pouze ženám a dětem – muži zůstali ve městě, kde zachraňovali na pilách, co se dalo, pomáhali obchodníkům přesouvat zboží z dolních polic na horní, odváděli nemohoucí a přesvědčovali vzpurné, aby se přesunuli do vyšších poloh. Když bylo město nakonec evakuováno a ponecháno vodě napospas, přespávali Caskeyovic, Turkovic a DeBordenavovic muži a mužské služebnictvo v domě Driverových necelých sto metrů od kostela. Děti na celou tuto záležitost nahlížely jako na dobrodružství, služebnictvo ji vnímalo jako těžší a méně příjemnou práci, než na jakou bylo zvyklé, a bohaté manželky, matky a dcery majitelů pil si ani slovem nestěžovaly na obtíže a nepříjemnosti, neoplakávaly své domovy a majetek, usmívaly se na děti, služebné i na sebe navzájem a z malé Ruthie Driverové si udělaly mazlíčka. Kostel Boží milosti jim poskytoval azyl už pět dnů.

Ráno o Velikonoční neděli seděla Mary-Love Caskeyová spolu se svou dcerou, které nikdo neřekl jinak než Sestra, a s Annie Bell Driverovou v rohu kostela. V rozlehlé místnosti byly zatím vzhůru jako jediné. Nejbližší k nim ležely na dvou sousedních matracích Caroline DeBordenavová a Manda Turková, spaly

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

otočené k sobě a zlehka pochrupkávaly. Služebné se svými dětmi se v opačném rohu tu a tam zavrtěly nebo tiše vykřikly ze snu cosi o povodni či ploskolebcích, případně zvedly hlavu a na okamžik se v polospánku rozhlédly, načež znovu usnuly.

„Jdi ven a podívej se, jestli neuvidíš přicházet Braye a svého bratra,“ pobídla Mary-Love potichu dceru.

Žena poslušně vstala. Byla stejně hubená a kostnatá jako její ovdovělá matka a měla typické caskeyovské vlasy: hezké a silné, ale neurčité barvy, a proto i nevýrazné. Ač jí bylo teprve sedmadvacet, každá žena v Perdidu – bílá i černá, bohatá i chudá – věděla, že se Sestra Caskeyová nikdy nevdá a neodejde z domova.

Vozy s veškerým majetkem Caskeyových, Turkových a DeBordenavových stály před kostelem a ve dne v noci je hlídal někdo ze služebnictva s nabitou brokovnicí. Teď na korbě vozu nejbližší k silnici pospával řidič DeBordenavových, a tak Sestra našlapovala tiše, aby ho nevzbudila. Pokukovala po vyjetých kolejích vedoucích skrz borový les k Perdidu. Slunce vycházející nad vysokými borovicemi jí svítilo do očí, ale les se stále ještě topil v mlžném, nazelenalém ranním přití. Natáhla krk na jednu a pak na druhou stranu. Řidič se na korbě pohnul. „To jste vy, slečno Caskeyová?“ zeptal se.

„Neviděl jsi Braye a mého bratra?“

„Neviděl, slečno Caskeyová.“

„Tak se ještě prosí. Je Velikonoční neděle.“

„Sláva Pánu, jenž vstal z mrtvých!“ zvolal tiše řidič a sklonil hlavu k hrudi.

Sestra Caskeyová si zastínila oči před mdlým ranním sluncem, které mělo barvu levného venkovského másla. Ze závoje mlhy se z lesa vynořili muž a žena a zastavili se na stezce vyježděné vozy.

„Kam šla vaše dcera?“ zeptala se Annie Bell Driverová.

„Poslala jsem ji ven, aby se podívala, jestli neuvidí Oscara s Brayem,“ odpověděla Mary-Love a natáhla krk. „Vydali se

do města obhlédnout škody. Nechtěla jsem, aby šli. Nechtěla jsem, aby pluli ve člunu. Oscar si už od malička nevědomky smáčel prsty ve vodě. Přitom je plná ploskolebců a pijavic, to vím určitě, takže jsem Brayovi řekla, ať na něj dá pozor. Jenže Bray neposlouchá, co se mu řekne,“ dokončila Mary-Love se zkroušeným povzdechem.

Ve dveřích se objevila Sestra.

„Vidělas je?“ chtěla vědět Mary-Love.

„Viděla jsem Oscara,“ odpověděla Sestra váhavě.

„Je s ním Bray?“

„Braye jsem neviděla.“

„Chci s Oscarem mluvit,“ řekla Mary-Love a vstala.

„Mami,“ zarazila ji Sestra. „Oscar si vede někoho s sebou.“

„Koho?“

„Nějakou dámu.“

„Jakou dámu?“ Mary-Love Caskeyová došla k otevřeným dveřím kostela a vykoukla ven. Uviděla svého syna, jak stojí o třicet metrů dál ve vyježděné koleji a mluví s ženou hubenější a kostnatější než sama Mary-Love.

„Kdo je to, mami? Má rezavé vlasy.“

„Nevím, Sestro.“

„Někdo místní?“ zeptala se Annie Bell Driverová stojící za Mary-Love a Sestrou.

„Ne!“ odvětila Mary-Love rozhodně. „Takovou barvu vlasů v Perdidu nikdo nemá!“

Od dubu virginského, kde Bray Sugarwhite vysadil Oscara Caskeyho a zachráněnou Elinor Dammertovou, vedla skrz borový les cesta vyjetá vozy. Pokračovala kolem kostela Boží milosti a domu Driverových, křižovala starou federální silnici a končila o pět kilometrů dál u třtinové plantáže, kterou obhospodařovala černošská rodina Sappových.

Oscar Caskey byl prvním mužem Perdida a to i v tak malém městečku něco znamenalo. Toto označení si vysloužil nejen z titulu svého původu – tedy jakožto oficiální dědic rodu

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

Caskeyových –, ale také svým vzhledem a vystupováním. Jako všichni Caskeyovi měl vysokou a kostnatou postavu, pohyboval se však uvolněněji a s větší ladností než jeho sestra nebo matka. Obličej mu zdobily hezké, výrazné rysy, vyjadřoval se opatrně a s žertovnou elegancí. V modrých očích mu svítily jiskřičky a působil, jako by neustále potlačoval úsměv. Choval se zdvořile a své chování neměnil podle toho, s kým mluvil – byl stejně zdvořilý k Brayově družce i k zámožnému továrníkovi z Bostonu, který si přijel prohlédnout rodinnou pilu.

Toho velikonočního rána procházeli Oscar s Elinor lesem a za jejich zády prosvítalo skrz horní větve stromů bledé slunce. Z rosy na spadaném borovém jehličí stoupala pára a převalovala se jim kolem kotníků. V mírných prohlubních po obou stranách cesty, kde hladina řeky vystoupala nad úroveň terénu, ležely tu a tam velké, nehybné masy odpařující se vody.

„Tohle není říční, ale spodní voda,“ poznamenal Oscar. „Klidně byste si mohla kleknout na všechny čtyři a srkat ji jako pes.“ Najednou ztuhl v obavě, zda to snad nebyl příliš nezdvořilý návrh. Aby potenciální trapas zakryl, obrátil se ke slečně Elinor a zeptal se: „Co jste pila v Osceole, slečno Elinor? Mám za to, že povodňová voda se pít nedá, pokud člověk nechce umřít na místě.“

„Neměla jsem k pití vůbec nic,“ odpověděla. Nezdálo se, že by ji nějak zvlášť trápilo, jak ho svou odpovědí zmátla.

„Vy jste byla čtyři dny o žízni?“

„Nemívám žízeň,“ řekla Elinor s úsměvem. „Zato hlad ano.“ Pohládila si břicho, jako by chtěla uklidnit kručení, ačkoli Oscar žádné neslyšel a slečna Elinor rozhodně nepůsobila dojmem, že by strávila čtyři dny bez jídla. Několik dalších metrů ušli mlčky.

„Co vás k nám přivedlo?“ otázal se Oscar zdvořile.

„Do Perdida? Přijela jsem za prací.“

„A co děláte?“

„Pracuji jako učitelka.“

„Strýc je členem školské rady,“ vyhrkl Oscar. „Možná by vám mohl sehnat místo. Ale proč jste přijela do Perdida? Je stranou

od všeho. Hotový konec světa. Kdo sem jezdí, kromě toho, aby mi vypsál šek za dřevo?“

„Asi mě sem přinesla povodeň,“ zasmála se Elinor.

„Už jste někdy nějakou zažila?“

„Spousty,“ odpověděla. „Spousty a spousty...“

Oscar Caskey si povzdechl. Elinor Dammertová se mu jakým-si zvláštním způsobem vysmívala. Blesklo mu hlavou, že kdyby jí jeho strýc skutečně našel místo ve škole, dobře by do města zapadla. V Perdidu si všechny ženy dělají z mužů legraci. Z Nové Anglie sem za obchodem často přijíždějí Yankeeové, ubytovávají se v Osceole, jednají s majiteli pil, nakupují v obchodech, kde je za pulty obsluhují perdidští muži, nechávají se stříhat místním lazebníkem a povídají si přitom s dalšími muži okounějícími celé dny v holičství, aniž by tyto novoanglické byznysmeny napadlo, že Perdido ve skutečnosti řídí ženy. Oscara by zajímalo, jestli je tomu tak i v jiných alabamských městech. *Možná*, pomyslel si náhle s hrůzou, *to tak funguje všude*. Když se však muži sejdou, nikdy o své bezmocnosti nemluví, nepíše se o ní v novinách, senátoři o ní nepronášejí projevy na půdě Kongresu – a přesto, zatímco kráčel vlhkým borovým lesem po boku Elinor Dammertové, Oscar Caskey tušil, že pokud je představitelkou žen z jiných míst (protože odněkud přijít musela), pak je pravděpodobné, že jsou muži bezmocní i jinde než v Perdidu.

„Odkud jste?“ položil jí otázku, co přirozeně vyplynula z jeho myšlenek.

„Ze severu.“

„Vy přece nejste Yankee!“ namítl. Elinorin přízvuk rozhodně postrádal ono severské novoanglické drncení, měl jižanský rytmus a samohlásky byly pro Oscarovo ucho dostatečně plynulé. Přesto v něm však slyšel cosi zvláštního, jako by byla zvyklá na úplně jiný jazyk než angličtinu. Najednou se mu v mysli vynořila představa, stejně silná jako nepravděpodobná, jak Elinor leží na posteli v Osceole, naslouchá hlasům mužů linoucím se z pokojů po obou stranách chodby, napodobuje rytmus jejich řeči a ukládá si do paměti jejich slovník.

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

„Myslím severní Alabamu,“ upřesnila.

„Z jakého města? Znáš ho?“

„Z Wadeu.“

„Tak to neznám.“

„Leží v okrese Fayette.“

„Studovala jste?“

„Na Huntingdonu. Mám učitelské osvědčení. V kufru, co přiveze Bray. Snad nedopustí, aby se mým zavazadlům něco stalo. V jednom z nich mám všechny své doklady.“ Svou obavu vyslovila trochu nepřítomně – ne jako by ji opravdu zajímalo, co se s kufry stane, ale jako by si najednou vzpomněla, že by ji to zajímat *mělo*.

„Bray je zodpovědný černý gentleman, bude je opatrovat jako oko v hlavě,“ ujistil ji Oscar a dotkl se spánku, jako by chtěl ukázat na místo, kde přesně Bray oko opatruje. „V mládí měl sklony vyhybat se povinností, ale přetáhl jsem ho po hlavě latí, udělal mu bouli na správném místě a od té doby mě nikdy neklamal.“ Když svá slova vyslovil, náhle v jiné části mozku usoudil, že by se veškerá tajuplnost slečny Elinor dala možná velkoryse a příhodně přičíst jejímu duševnímu zmatku zapříčiněnému čtyřmi dny o samotě v zatopeném hotelu. „Pořád ale nechápu, proč jste přijela zrovna do *Perdida*,“ zakroutil hlavou.

Závoj mlhy před nimi se rozplynul a najednou se ocitli na dohled od kostela. Na předních schodech stála jeho sestra. Zjevně ho vyhlížela.

„Protože jsem slyšela, že tu na mě něco čeká,“ usmála se Elinor.

Oscar představil Elinor Dammertovou své matce, sestře a kazatelce kostela Boží milosti.

„Letos se velikonoční ranní bohoslužba konat nebude,“ prohlásila Annie Bell Driverová. „Město má až moc problémů. Pokud lidé dokážou spát, i když jsou jejich domy a majetek pod vodou, nechme je.“

„Slečna Elinor přijela do Perdida hledat práci ve škole na příští podzim,“ vysvětlil Oscar, „a když začala voda stoupat, uvázla v Osceole. Právě jsme ji s Brayem našli.“

„Kde máte šaty? A všechny věci, slečno Elinor?“ vyhrkla soucitně Sestra.

„Musela jste o všechno přijít,“ pronesla Mary-Love a zírala přitom Elinor na vlasy. „Povodeň odnese všechno. Divím se, že jste vyvázla živá a zdravá.“

„Nemám vůbec nic,“ odvětila Elinor s úsměvem, který nebyl ani statečnou rezignací, ani nacvičenou lhostejností – spíš jako by se vysmíval hodnověrnosti jejího tvrzení.

„Odkud jste přijela?“ zeptala se Annie Bell Driverová. Jedno z černošských dětí uvnitř kostela se probudilo a rozespale vykuklo ze vstupních dveří.

„Dokončila jsem studia na Huntingdonu,“ řekla Elinor Dammertová. „Přijela jsem učit do zdejší školy.“

„Školní budova je pod vodou,“ zavrtěl smutně hlavou Oscar. „Lavicemi se teď místo školáků prohání hejna okounů.“

„Viděla jsem po Palafox Street plout dvě lavice,“ přisvědčila Sestra.

„Učitelé zvládli zachránit jen třídní knihy,“ doplnila Mary-Love.

„Máte něco k jídlu?“ zeptala se Elinor. „Čtyři dny jsem seděla na hotelové posteli a sledovala, jak voda stoupá. Za tu dobu jsem snědla jen konzervu lososa a krabici sucharů, už se sotva držím na nohou.“

„Odvedte slečnu Elinor dovnitř!“ přikázala Annie Bell Driverová.

Sestra vzala Elinor za ruku a dovedla ji ke schodům kostela. „Bray přinesl nějaké konzervy ze zaplaveného obchodu pana Hendersona,“ řekla jí. „Všechny etikety odplavila voda, takže nevíme, co v nich je, dokud je neotevřeme. Někdy máme k snídani zelené fazolky a k večeři hrášek, ale konzervy s lososem poznáte podle tvaru. Samozřejmě ale lososa jíst nemusíte, jestli už ho máte dost!“

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

„Děkuji vám za záchranu, pane Oscare,“ otočila se Elinor na schodech.

Oscar ji chtěl následovat dovnitř, ale matka ho zarazila: „Tam nemůžeš, Oscare. Caroline s Mandou jsou ještě v nočních košilích!“

Oscar počkal, než mu slečna Elinor zmizí z dohledu, pak se rozloučil s matkou a zamířil po cestě k domu Driverových. Zdvořile si poklepal na klobouk před spícím řidičem.

Elinor v rohu kostela pojedla lososa a suchary. Seděla na kraji jedné z lavic a dívala se na klubko spících dětí v protějším koutě. Všechny služebné už vstaly a shlukly se ve vzdáleném rohu, aby se umyly a upravily, jak nejlépe to za těchto ztížených okolností šlo. Sestra Caskeyová seděla vedle Elinor a tu a tam zašeptala otázku, na kterou se jí dostalo odpovědi takéž šeptem.

Caroline DeBordenavová a Manda Turková vstaly právě včas na to, aby viděly, jak Sestra Caskeyová vede cizinku dovnitř. Kvapně se oblékly a vyběhly z kostela, aby vyzpovídaly Mary-Love, která na ně už čekala za jedním z vozů. Všechny tři ženy se okamžitě pustily do debaty o rudohnědých vlasech Elinor Dammertové a o jejím podivném čtyřdenním uvěznění v zaplaveném hotelu Osceola.

Došly k jedinému závěru, a to, že je tato situace víc než jen podivná – ba přímo záhadná.

„Kéž by se Oscar vrátil,“ řekla Caroline DeBordenavová, korpulentní žena s rozechvělým úsměvem, „a my se ho na slečnu Elinor mohly trochu vyptat.“

„Oscar nic vědět nebude,“ prohlásila ještě korpulentnější Manda Turková, jejíž trvale zamračený výraz byl všechno, jen ne rozechvělý.

„Proč ne?“ zeptala se Caroline. „Vytáhl ji z okna Osceoly a dovezl zpátky na souš, musel s ní po cestě prohodit pár slov.“

„Muži nikdy nevědí, na co se ptát,“ odpověděla Manda. „Od Oscara se nic nedozvíš. Nemám pravdu, Mary-Love?“

MICHAEL McDOWELL

„Máš,“ souhlasila Mary-Love. „Bohužel máš, i když to musím říct o vlastním synovi. Teď s ní mluví Sestra, třeba z ní něco dostane ona.“

„Támhle jde Bray,“ ukázala Manda Turková na cestu vedoucí z borového lesa. Slunce, které už vystoupalo výš a začínalo hřát, vytahovalo z promočené půdy další páru. Z oparu se najednou vynořil černochoch a v pravé ruce se mu pohupoval malý kufřík.

„To je váš kufr?“ zeptala se Caroline DeBordenavová Mary-Love.

„Kdepak,“ odpověděla Mary-Love. „Ten musí patřit jí.“

„To je její kufr, Bray?“ zavolala hlasitě Manda Turková.

„Ba že jo,“ odpověděl přicházející Bray. Bylo mu jasné, že se ptá na ženu, kterou zachránili z Osceoly.

„Co v něm má?“ zeptala se Caroline.

„Nevim, nevtvíral sem ho,“ odvětil Bray a odmlčel se. „Je vevnitř v kostele?“ zeptal se po chvíli.

„Snídá se Sestrou,“ přisvědčila Mary-Love.

„Měla dva kufr,“ pokračoval Bray, jakmile došel ke třem dámám.

„Kde zůstal ten druhý?“ zeptala se Caroline.

„Nechal jsi ho ve člunu?“ přidala se Manda.

„Nevim, kde je,“ pokrčil Bray rameny.

„Tys ho ztratil?!“ vykřikla Mary-Love. „To děvče má na světě všeho všudy dva kufr, a tys jeden z nich ztratil!“

„Vzteky ti ukousne hlavu, Bray!“ varovala ho Manda Turková.

Bray se zachvěl, jako by se bál, že by se předpověď mohla opravdu vyplnit. „Nevim, kde ten kufr je, paní Turková. S panem Oscarem sme tu dámu dostali do člunu a vona povídá, že má pod voknem dva kufr. Dovezu ji s panem Oscarem sem a pan Oscar mi nakáže: ‚Brayi, pádluj zpátky,‘ tak pádluju zpátky a sáhnu do toho vokna a tam stojí jenom jeden kufr. Jenom jeden. Kam se poděl ten druhý?“

Žádná z žen se na Brayovu otázku neodvážila odpovědět. Černochoch podal zavazadlo Mary-Love. „Třeba něco vytáhlo ruku

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

z vody, prostrčilo ji voknem, nahmatalo ten kufr a stáhlo ho pod hladinu.“

„V té vodě plavou tak maximálně mrtvé slepice,“ pronesla Manda Turková pohrdavě.

„Zajímalo by mě, co v něm má,“ kývla Caroline bradou ke kufříku v Brayově ruce.

Mary-Love zavrtěla hlavou a řekla Brayovi: „Běž do domu paní Driverové a najež se. Vyřídím slečně Elinor, že jsi udělal, co bylo v tvých silách.“

„Ach, děkuju, paní Caskeyová, nechci s ní mluvit...“

Odlepil se od stromu, o který se opíral, a spěšně se vydal na cestu. Všechny tři ženy se podívaly na zbylé zavazadlo Elinor Dammertové – ošoupaný kufřík z černé kůže s řemínky kolem dokola – a pak vešly do kostela.

Elinor Dammertové očividně nevadilo, že se jedno z jejích zavazadel ztratilo. Neobviňovala Braye, nenaznačila, že kufr upustil do vody a následně lhal, neřešila, jestli třeba kolem hotelu nepnul někdo jiný, kdo by sáhl dovnitř a věci ukořistil. Zkrátka se nezdálo, že by ji ztráta poloviny toho mála, co na světě měla, jakkoli rozrušila. Řekla jen: „Měla jsem v něm knihy. A učitelské osvědčení. A diplom z Huntingdonu. A rodný list. Budu si muset napsat o duplikáty. Trvá to dlouho?“ zeptala se Sestry. Ta neměla tušení, ale předpokládala, že to nejspíš nějaký čas zabere.

„Ráda bych se umyla a převlékla,“ pokračovala Elinor.

„Tady není kde,“ řekla Sestra. „Vodu nosíme od ramene řeky.“

„Ach, jistě,“ přikývla slečna Elinor, jako by znala každický metr zdejších vodních toků.

„Od ramene dole za kostelem,“ osvětlila Caroline DeBordenová, jako by se slečna Elinor zeptala *od jakého ramene?* – jak by také správně měla. „Nenajdete ho, pokud nevíte, kde hledat.“

„Copak tam se řeka nevyčila?“ podivila se Elinor.

„Ne,“ zavrtěla hlavou paní Driverová. „Zem za tímhle kopečkem se strmě svažuje a všechna voda stéká rovnou do Perdida. Rameno zůstalo čisté a průzračné.“

„Dobrá, půjdu se tedy vykoupat tam,“ rozhodla se Elinor.

Bez dalšího se zvedla. Když jí Sestra chtěla ukázat cestu, ujistila ji Elinor, že ji najde i bez pomoci. Tiše obešla spící děti a vyšla ven zadními dveřmi. Ošoupaný černý kufrík si vzala s sebou.

Manda Turková, Mary-Love a Caroline DeBordenavová se vrhly na Sestru.

„Co říkala?“ zeptala se Manda za všechny.

„Nic,“ odpověděla Sestra a v náhlém okamžiku studu si uvědomila, že selhala v tom, co ty tři zcela evidentně považovaly za její povinnost. „Vyprávěla jsem jí o škole a o Perdidu. Ptala se na povodeň a na pily a kdo je kdo a tak vůbec.“

„Ano, ale na co ses ptala ty jí?“ chtěla vědět Caroline.

„Jestli se bála, že se utopí.“

„Utopí?“ zopakovala Mary-Love. „Sestro, ty se mi snad jenom zdáš!“

„No že se utopí v Osceole,“ bránila se Sestra. Seděla na kraji lavice a ostatní tři ženy stály před ní. „Prý se ani trochu nebála – říkala, že se nikdy v životě neutopí.“

„A to je *všechno*, cos zjistila?“ vyhrkla Manda.

„Jo, všechno,“ přiznala Sestra a ošila se. „Co jsem měla zjistit? Nikdo mi neřekl –“

„Měla jsi zjistit *všechno*,“ přerušila ji matka.

Caroline DeBordenavová pomalu zavrtěla hlavou. „Copak to nechápeš, Sestro?“

„Co mám chápat?“

„Že tu něco nesedí.“

„Že je tu něco *špatně*,“ doplnila ji Manda.

„To teda nechápu!“

„Zamysli se,“ naléhala Mary-Love. „Vezmi si třeba ty její vlasy! Už jsi někdy viděla takovou barvu? Jako by si je obarvila ve vodách Perdida – aspoň tak mi to připadá!“

Annie Bell Driverové bylo jasné, co se děje. Viděla, jak tři nejbohatší perdidské ženy obklopile Braye, aby se ho podrobně

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

vyptaly na černý kufřík, který nesl. Viděla, jak svými otázkami zasypávají nebohou poddajnou Sestru. A věděla, kam tyto otázky směřují. Zatímco se Sestra marně snažila své selhání ospravedlnit tím, že nechtěla vyzvídat, vyklouzla Annie Bell zadními dveřmi ven. Hnána čímsi, co nebylo tak jasně definovaným motivem jako „zvědavost“, se opatrně vydala dolů po kluzkém svahu pokrytém borovým jehličím, a aby udržela rovnováhu, chytala se jednoho pryskyřičnatého kmene borovice po druhém. I tady všude kolem stoupala pára. Zvedala se v obláčkách ze země, z podrostu, ze zelených větví borovic a téměř ve vlnách i ze samotného potoka.

Rameno bylo mělké, úzké, průzračné a voda jím protékala rychle – kontrast s temnými, hlubokými vodami řek Blackwater a Perdido sotva mohl být větší. Razilo si cestu lesem v korytě, které se zjevně každý rok výrazně měnilo. Strhávalo koberec borového jehličí a obnažovalo měkkou jílovitou břídllici pod ním, hloubilo kanálky v kamení a zanechávalo po sobě maličké ostrůvky písku a oblázků.

Farářka se postavila k okraji ramene – tok byl příliš nestálý, než aby se u něj vytvořilo něco jako břeh – a rozhlédla se na obě strany po celé jeho délce. Asi třicet metrů proti proudu se rameno stáčelo do lesa a nějakých patnáct metrů po proudu odbočovalo opačným směrem. Ženu s rudohnědými vlasy nikde neviděla. Přemýšlela, jestli se vydat po proudu, nebo proti. Nebo by té ženě měla raději dopřát soukromí a vrátit se do kostela? Koneckonců zůstala uvězněná čtyři dny v nejvyšším patře napůl zatopeného hotelu, kde neměla možnost umýt se jinde než v záplavové vodě – a takové řešení bylo řešením značně kontraproduktivním, jelikož se člověk jen ještě víc ušpinil a rozhodně tím nijak neprospěl svému zdraví.

Annie Bell se rozhodla, že půjde po proudu, a vyrazila tím směrem. Teprve tehdy zpozorovala černý kufřík Elinor Dammertové položený na okraji písčiny přímo proti faráři, jen na opačné straně toku, než stála ona. Předtím si ho nevšimla, protože splýval se vzdáleným porostem.

Náhle ji napadlo, jestli se Elinor Dammertová, která přežila rozvodnění řek Perdido a Blackwater, v tomto malém bezemenném rameni neutopila, ale hned si uvědomila, že aby se tu člověk utopil, musel by nejprve najít místo dostatečně hluboké, kde by mohl zcela ponořit hlavu, a takových nabízel tento mělký tok pomálu. Naopak proslul svou bezpečností natolik, že v něm Annie Bell nezakazovala koupání ani svým nejmladším ratolestem. Nebyl dost hluboký na to, aby se v něm utopily, a tekli příliš rychle, než aby se v něm množili ploskolebci a pijavice.

Jestliže tu ale leží její zavazadlo a ona se neměla kde utopit, kam se Elinor Dammertová poděla?

Annie Bell Driverová udělala dva kroky po proudu a už se natahovala po větvi borovice, aby se pomocí ní vytáhla nad rozmoklou zem, když vtom se náhle zarazila. Chodidlo se jí zabořilo do země tak hluboko, až jí voda prosákla šněrováním na botách.

Pod hladinou, v úzkém příkopu, který jako by jí někdo vyhloubil na míru, ležela úplně nahá Elinor Dammertová. Každou rukou svírala zcela nehybně chomáč vodních řas.

„U všech svatých!“ vykřikla Annie Bell. „Ona se utopila!“

Zírala na ni. Ačkoli jí průzračná voda sotva překrývala tělo, způsobila jakousi vizuální proměnu: kůže slečny Elinor vypadala pod rychle proudící vodou šupinatá, nazelenalá, tuhá – a také, jak si paní Driverová všimla, až bělostně průsvitná. Zatímco na ni kazatelka hleděla, rysy cizinčina ponořeného obličeje se viditelně zdeformovaly. Původně hezká, úzká a jemná tvář se nyní jevila široká, plochá a hrubá. Ústa se jí roztáhla tak, až rty téměř zmizely. Oči pod zavřenými víčky se zvětšily do obřích kopulí. Samotná víčka téměř zprůhledněla a přímo přes vypouklé oční bulvy se jako perem nakreslený rovník na dětském glóbu táhla tmavá štěrbina.

Nebyla mrtvá.

Tenká, napjatá víčka obepínající vystouplé kopule se pomalu rozevřela a s kazatelčíným pohledem se skrz vodu setkaly dvě obrovské oči – velké jako slepičí vejce, pomyslela si rozrušeně.

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

Annie Bell padla zády na kmen stromu. Větev nad hlavou, které se doteď přidržovala, praskla.

Elinor se zvedla z vody. Proměna, kterou pod tekoucí vodou absolvovala, nezmizela, a paní Driverová tak hleděla na obrovské, znetvořené šedozelené stvoření s ochablým tělem, velkou hlavou a chladným, pronikavým pohledem. Zorničky připomínaly svislé tenké linky nakreslené tužkou. Jakmile voda z těla стекла zpátky do řeky, stála před Annie Bell znovu Elinor Dammertová, nesměle se usmívala a červenala se studem, že byla spatřena bez oblečení.

Paní Driverová se zhluboka nadechla a velice tiše řekla: „Točí se mi hlava...“

„Paní Driverová!“ vyjekla slečna Elinor. „Jste v pořádku?“ Z vlasů jako by se jí vymyl bahnitě hnědavý odstín. Teď je měla tmavě syté rudé – přesně jako jílový břeh zářící v jasném slunci, které vyjde po červencovém dešti. Nic rudějšího v Perdidu neznali.

„Jsem v pořádku,“ špitla Annie Bell. „Ale tedy vyděsila jste mě! Co jste to dělala pod tou vodou, děvče?“

„No, po povodni se zkrátka nedá očistit jinak – to vím určitě, paní Driverová!“ odvětila Elinor zvesela.

Vykročila nahoru na písčinu, na níž měla položený kufřík, a kdyby se paní Driverové pořád ještě netočila hlava, byla by si o něco jistější, že když slečna Elinor zvedla z vody i druhou nohu, nebyla bílá a štíhlá jako ta, kterou už stála na písku, ale úplně jiná – široká, plochá, šedavá a s blánami mezi prsty.

Ach, to jen ta voda! pomyslela si Annie Bell Driverová a pevně zavřela oči.

KAPITOLA DRUHÁ

Voda ustupuje

Oscarův strýc James Caskey, švagr Mary-Love, byl tichý, citlivý a pedantský muž, k němuž problémy přicházely snadno, ale opouštěly ho jen neochotně. Štíhlý (podle některých až „vychrtlý“), klidný a vcelku movitý, alespoň podle standardů malého města v chudém okrese zbídačeného státu. Nežil sice ve šťastném manželství, jeho žena Genevieve však k úlevě celého Perdida trávila většinu času u sestřiny rodiny v Nashvillu. Navzdory existenci manželky a také šestileté dcery Grace provázela Jamese reputace člověka poznamenaného „cejchem ženskosti“. Bydlel v domě, který v roce 1865 postavil jeho otec. Šlo o první pořádný dům v Perdidu, i když dle současných měřítek působil poněkud skromně: měl jen dva salonky, jídelnu a tři ložnice, a to vše v přízemí. Kuchyň, která původně stála samostatně, teď s domem spojovala podlouhlá přístavba, v níž se nacházel dětský pokoj, šicí dílna a dvě koupelny. Dům byl sice staromódní, s vysokými stropy, velkými čtvercovými místnostmi, cihlovými krby a tmavým obložením, ovšem Jamesova matka měla vkus a vybavila ho hezkým nábytkem. James aktuálně netušil, co mu v domě kompletně ponořeném po sedm dnů pod kalnou vodou horního toku Perdida zbylo. Když ho Bray vezl v člunu přes město, dokázal polohu domova určit jen díky sousednímu (patrovému) domu své švagrové a cihlovému komínu v kuchyni, převyšujícímu komíny vedoucí ze salonků.

James ovšem nad vybavením svého domu příliš nepřemýšlel, ačkoli miloval každý kousek matčina nábytku a všechno, co jí patřilo. Myslel na pilu, jejíž ztráta, ať už úplná, nebo jen dočasná, bude znamenat těžkosti pro celé město. Caskeyovic pila, kterou vlastní společně s Mary-Love a vede spolu s jejím synem

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

Oscarem, zaměstnává tři sta třicet devět mužů a dvaadvacet žen, bílých i barevných, ve věku od sedmi do jednaosmdesáti let. Nejmladší a nejstarší – pravnuk a pradědeček – označují pomocí šablony Caskeyovic trojlístkem prkna ze speciálních dřevin závodu: pekanovníku, dubu, cypřiše a cedru. Všech těchto tři sta šedesát jedna osob by se dostalo do vážných nesnází, pokud se podnik nepodaří rychle uvést znovu do provozu, a tak se James Caskey nechal Brayem dovézt k dosud zatopené pile, aby se podíval, co se dá dělat, pokud tedy vůbec něco.

Kvůli své rachitické postavě působil James křehkým dojmem, jež ještě umocňovaly jeho obvykle pomalé a rozvážené pohyby, které v sobě měly (navzdory sklonům k trhavé nervozitě) jistou dávku ochablé ladnosti. V Caskeyovic lesích nikdy nestrávil příliš mnoho času a panovalo podezření, že toho o stromech neví tolik, kolik by jakožto člen této rodiny vědět měl. Jeho nechuť plahočit se po lese, zablátit si boty, nechat si kalhoty roztrhat šípky a cestou se potýkat s chřestýši, byla všeobecně známá, ovšem v kanceláři odváděl skvělou práci a nikdo ve městě nedokázal sepsat lepší usnesení nebo vytríbenější dopis. Když se město ucházelo o status samostatné obce, zastupoval James Caskey Perdido před alabamským zákonodárným shromážděním a po jeho skvělém projevu se všichni svorně podívovali, proč nikdy nevstoupil do politiky.

Při prohlídce pily se ukázalo, že se Caskeyovic sklady nacházejí v žalostném stavu. Povodeň zničila i ty zavřené, dřevo uvnitř totiž nasáklo vodou, zprohýbalo se a zdeformovalo. Vše z otevřených skladišť odplavil proud bůhvíkam. Přišli zřejmě o veškeré zásoby. Voda poničila i kanceláře, ale James naštěstí ještě předtím stihl duchapřítomně naložit dva vozy aktuálními a nedávnými záznamy a nechal je vyvézt do vyšších poloh. Teď ležely pod senem ve stodole jistého pěstitele brambor, avšak o veškeré záznamy před rokem 1895 podnik přišel. Tom DeBordenave nicméně skončil ještě mnohem hůř, protože se místo dokumentů rozhodl upřednostnit záchranu dřeva – o které přišel i tak, jelikož stodolu, kam ho uskladnil, voda nakonec také

vyplavila, a tak teď neměl vůbec žádné záznamy o nezaplacených fakturách a dosud nevyřízených objednávkách ani adresy svých nejlepších yankeeských zákazníků.

Po několika hodinách zbytečného pádlování kolem zatopené pily a soucitných poznámek na adresu Toma DeBordenava, který si v další zelené lodi prohlížel svůj sousedící pozemek, odvezl Bray Jamese Caskeyho kolem jeho zatopeného domu zpátky na lesní cestu vedoucí k baptistickému kostelu Boží milosti. Sluha ho už samozřejmě zpravil o podivném zjevení rusovlasé ženy v hotelu Osceola a stejnou historku si James vyslechl i od svého synovce. Na neznámou byl víc než zvědavý. V *Perdidu* se už tak dlouho mluvilo jen a jen o povodni, že vítal příležitost poslechnout si něco, co s vodou nemá nic společného.

Věděl, že slečna Elinor zůstala přes noc v kostele, protože jí Bray z domu Annie Bell Driverové přinesl další matraci. James Caskey doufal, že bude slečna Elinor sedět venku před kostelem, až půjde kolem – ušetřil by si tím totiž úskočný manévř, kdy by musel zajít dovnitř svatostánku a vyhledat Mary-Love, Sestru nebo svou dceru a pomalu stočit hovor a zdvořilosti k zachráněné mladé ženě.

Bray přivázel malý zelenkavý člun k obnaženému kořeni stromu na okraji záplavové vody. Ta už opadla natolik, že když vystoupili na souš, stále měli na dohled dům Mary-Love u hranic města. James s Brayem se rychlým krokem vydali bujným vlhkým lesem.

Po několika minutách mlčení se Bray, který kráčel v jedné stopě po voze, zatímco pan James šel ve druhé, odvážil vyslovit názor, že by bylo lepší, kdyby pan James „nechal tu dámu bejt“.

„Proč to říkáš?“ zeptal se James zvědavě.

„Protože vim, co říkám.“

James pokrčil rameny a odpověděl: „Nemyslím si, že víš, co říkáš, Bray.“

„Vim, pane James, to teda vim!“ ohradil se Bray, ale tím výměna názorů skončila. Pan James ji nechtěl prodlužovat tím, že by po černochovi požadoval konkrétní informace, a Bray

ČÁST PRVNÍ: *Povodeň*

žádné informace o slečně Elinor sdělovat nechtěl, a to z prostého důvodu, že žádné neměl. Nehodlal se podělit ani o žádné ze svých podezření, která byla nápadně neurčitá a – pokud by se ukázalo, že slečna Elinor není nikým jiným, než kým tvrdí, že je – mohla by na Braye vrhnout špatné světlo.

Po vši té studené vodě prohánějící se pod Brayovým člunem působil les teple, suše a bezpečně. James Caskey šel s úsměvem, a kdykoli zaslechl zpěv křepelek, rychle za nimi otáčel hlavu, ale nedařilo se mu žádnou zahlédnout.

„To je vona,“ oznámil mu Bray chraplavým šepotem, jakmile došli na dohled kostela.

Elinor Dammertová seděla na schodech před kostelem Boží milosti a na klíně se jí choulila Jamesova dcera – skoro to vypadalo, jako by tam na něj čekala a využila Grace k tomu, aby jim seznámení usnadnila.

Bray spěchal dál k domu Driverových. James mu poděkoval za jeho odpolední úsilí, došel ke kostelu a představil se Elinor Dammertové.

„Navštívila jste Perdido v nevhodnou dobu,“ poznamenal. „Můžeme vám nabídnout jen velice skromnou pohostinnost.“

Elinor se usmála. „Jsou horší věci než malá povodeň.“

„Neobtěžuje vás to dítě? Grace, neobtěžuješ slečnu Elinor?“

„Vůbec ne,“ zavrtěla Elinor hlavou. „Grace si mě celkem oblíbila.“

Dívanka ji objala kolem krku, aby otci ukázala, jak moc se jí ta nová mladá žena zamlouvá.

„Oscar mi říkal, že jste při povodni přišla o všechny peníze.“

„Ano. Měla jsem je v kufříku spolu se svými osvědčeními a diplomy.“

„Strašná škoda. Určitě za to může Bray. Můžeme vás ale dostat aspoň vlakem zpátky do Montgomery.“

„Do Montgomery?“

„Nepocházíte odtamtud?“

„Chodila jsem tam do školy. Na Huntingdon. Pocházím z Wa-deu na severu okresu Fayette.“